

[Udenrigsministeren.]

følgende emner vil være egnede: afkald på magtanvendelse, principper for staternes indbyrdes adfærd, europæiske nedrustningsforanstaltninger, hvor man på vestligt hold navnlig har nævnt spørgsmålet om gensidige balancerede styrkereduktioner, og en styrkelse af det økonomiske, tekniske, videnskabelige og kulturelle samarbejde. Aftaler på disse forskellige områder vil efter mit skøn kunne medvirke til at opbygge det klima af gensidig tillid og forståelse, som er bydende nødvendigt for at sikre freden i Europa.

Som jeg just sagde, har NATO-landene accepteret forslaget om afholdelse af en sikkerhedskonference. Vi har samtidig givet udtryk for den opfattelse, at der på forhånd må foreligge en vis rimelig sandsynlighed for, at en sådan konference vil føre til positive resultater, idet en konference, der blev en fiasko, ville være værre end slet ingen konference. Da denne forudsætning nok kan siges at være lidt flydende, finder jeg, at der er god grund til at være tilfreds med, at der i communicueteet fra NATO-ministtermødet i Bruxelles i december 1970 skete en konkretisering af denne „klimatiske“ forudsætning. En tilfredsstillende løsning på Berlinproblemet er herefter nøglen til en konference. Så snart dette problem er løst, vil NATO-landene være rede til sammen med andre interesserede lande omgående at overveje, hvorledes en konference vil kunne forberedes, hvorved vi må lægge vægt på, at alle interesserede lande, dvs. også USA og Canada, deltager fra begyndelsen.

Fra forskellig side er denne holdning blevet udlagt som tegn på, at den hurtige udvikling, vi oplevede gennem 1970, er flovet af. Dette er efter min opfattelse ikke rigtigt. Sagen er snarere den, at udviklingen er kommet ind i en mere konkret betonet fase. Når man i højere grad konkretiserer problemerne, viser man en tydeligere vilje til fremskridt, end når man kun taler om almindelige principper.

For så vidt angår Danmarks stilling, vil jeg gerne fremhæve, at da vort sikkerhedsbehov varetages gennem medlemskabet af NATO, må det være indlysende, at vi i spørgsmål, der berører den europæiske sikkerhed, bør føre en politik, der er nøje afstemt med vore allierede. Men i denne konsultationsprocedure ligger jo netop, at vi

inden for NATOs rammer gennem drøftelserne i ministerrådet og i NATOs faste komiteer skal fremlægge vore synspunkter og interesser. Ethvert medlemsland kan inden for denne kreds redegøre for sin opfattelse og arbejde for de mål, som bedst svarer til dets interesser, og derved drages dets solidaritet ikke i tvivl. Når nogle lande med hensyn til øst-vestdialogens videreførelse og udbygning kommer til at fremstå som mere aktive end andre, er dette da også en funktion af deres nationale interesser. Den danske holdning på disse områder er udtryk for en politik, der under fornøden hensyntagen til helheden tillige tilsigter at fremme egne interesser.

Jeg vender mig herefter til samarbejdet mellem de vesteuropæiske lande. Jeg skal ikke komme ind på det økonomiske samarbejde eller vore forhandlinger om medlemskab af EC, som folketinget havde lejlighed til at diskutere under markedsdebatten for nogle måneder siden, men derimod koncentrere mig om det særlige udenrigspolitiske samarbejde.

Beslutningen herom blev som bekendt truffet på de seks' topmøde i Haag den 1.-2. december 1969, hvor de deltagende stats- og regeringschefer foruden at vedtage at indlede forhandlinger om en udvidelse af fællesmarkedet tillige vedtog at søge etableret et sideløbende samarbejde mellem de deltagende lande på det udenrigspolitiske område. Jeg vil gerne her understrege, at samarbejdet altså alene tager sigte på udenrigspolitiske emner i traditionel forstand. Der er så meget mere grund til at præcisere dette, som jo også meget af det, der foregår inden for Fællesskaberne — institutionernes udbygning, etableringen af et økonomisk og monetært samarbejde samt fastlæggelsen af en fælles handelspolitik over for tredjelande, for blot at nævne nogle eksempler — er af central politisk betydning.

Udformningen af det udenrigspolitiske samarbejde er i første række blevet forestået af de seks, som imidlertid har holdt de fire ansøgerlande underrettet om deres overvejelser og forslag samt udbedt sig synspunkter fra disse fire landes side. Det endelige resultat af disse overvejelser er indeholdt i den såkaldte Davignonrapport, som formelt blev vedtaget af de seks' regeringer den 27. oktober 1970.